

som dette, hvor der har foreligget en saa overordentlig stor Ulykke som den, der forelaa gjennem Dyrret, vil en Embedsmand ikke kunne beklage sig over, at man midlertidig fjerner ham fra hans Virksomhed paa det Sted, Ulykken er overgaaet. Man vil se, at ogsaa andre Stater anvende det Middeel at suspendere Embedsmænd, saasnart der indtræffer overordentlige Tilfælde, for at undersøge, om disse Embedsmænd have havt nogen Skyld i de Ulykker, der ere indtrufne. Nu skal det være langt fra mig at paastaa, at Gouvernøren eller Gouvernementet har nogen Skyld i, at Dyrret udbrød, eller i, at det kom til at antage et saa stort Omfang, som det gjorde; men atter her maa jeg henvise til den vestindiske Kommissions Betænkning, og ærede Medlemmer ville ved at gennemlæse navnlig den første Del af den se, at der paapeges mange Forhold, hvor dels Uvirksomhed, dels uheldige Fortolkninger fra Autoriteternes og de Hvides Side have bidraget til hos Negrene at fremkalde en Misstemning, der saa tilsidt brød ud i et Dyr. Thi derom tror jeg, at man maa være enig, at det er en Misfjendelse af Forholdene, naar den vestindiske Kommission mener, at Dyrret skyldtes en ren Tilfældighed. Det har i og for sig Forholdets Natur imod sig, at et Dyr kommer frem ved en Tilfældighed, der ligger altid dybere Aarsager til Grund, og det har, sikkert nok, ogsaa været Tilfældet her. Det har undret mig, at de vestindiske Kommission havde det med saa stor Bestemthed og fastholde det; thi mellem de Oplysninger, Kommissionen har indhentet og som, ganske vist diskretionært, ere stillede til Udvalgets Raadighed, findes forskellige Udsagn, som vise, at der snarere er Sandsynlighed for, at Dyrret har været forud aftalt, idet de Aftaler, der ere gaaede forud for Dyrret, i alt Fald ere gaaede ud over Forberedelserne til en almindelig Strife. Jeg kan, uden at være indiskret, saaledes nævne, hvad der ogsaa vides fra andre Sider, at Negrene havde mellem sig et aftalt Feltraab: „our side“, vor Side; de vare blevne enige om ikke at drikke den Dag, hvilket for Negrene ganske vist er noget overordentlig sjældent. (En Stemme: Det var Festdag.) De pleie netop at drikke paa denne Festdag, idet det var en Skifestdag. Dernæst havde de aftalt Signaler paa Musklingsfaller, og senere, da de kom for Standretten, gjorde man sig ibetmindste Umage for at paavise, at der var særlige Ledere, Hovedmænd for Forbrydelsen. — Idet jeg nævner Standretten, kan jeg ikke undlade at sige, at jeg har faaet den Opfattelse, at man ved Standretten er gaaet videre, end der var Anledning til. Ved at gennemlæse Standretsprotokollen er jeg kommen til det Resultat, at man er gaaet for vidt i Domsfældelserne og Eksekutionerne. Jeg tror, at en saa extraordinær Foranstaltning som Nedsettelsen af en Standret burde standses paa et langt tidligere Trin. Man vil se, at flere af de

Mænd, der bleve dømt til Døden og strax skudte, ikke engang vare 20 Aar gamle, og hvorvel deres Brøde var stor og bevist, tror jeg dog, at Straffen var for stor i Forhold til, hvad Nødvendigheden hød paa det Tidspunkt; thi Dyrret var da væsentlig dæmpet. (En Stemme: Liv for Liv!) Ja, Liv for Liv, men ikke paa den Maade, det kan ske i aaben Mark, men Kampen mod Negrene dengang var en let Sag, Negrene vare kun bevæbnede med Stofke og Petroleum, og det var navnlig den sidste, der gjorde den værste Skade, da de med den anstillede alle disse Brandsiftelser, der medførte den største Skade for hele Den. Det er, som sagt, mit personlige Indtryk, at man ved Standretten er gaaet videre, end Diemebet krævede, end det var rigtigt. — Ved at omtale Administrationens Virksomhed paa Derne kommer Tanken ganske naturligt hen paa det Spørgsmaal, om det er rigtigt at indføre de forskellige Reforme, som den vestindiske Kommission har paatænkt, og jeg skal ikke negte, at flere af disse Reforme ganske vist ville være særdeles heldige, men jeg tror ikke, at det er det, der absolut kræves strax. Jeg tror, at Kommissionen har set mere paa disse ganske vist særdeles vigtige Reforme end paa Hovedspørgsmaalet: Kan Dens materielle Betødning bevares, kan den bevares som sukkerdyrkende? Jeg tror ogsaa, at Den, naar den har erhvervet de fornødne Midler dertil, bør søge at forbedre sit Lægevæsen, sit Læremoder-væsen, sit Fængselsvæsen osv. osv., men een Ting tror jeg navnlig, at man maa lægge Vægt paa, og i den Henseende henviser jeg navnlig til Betænkningen fra Mindretallet Levy. Ligesom Udvalgets Mæltal i det Væsentlige har ment at kunne støtte sig til de Betragtninger, der ere anstillede af dette Mindretal i Kommissionen, saaledes gjælder dette navnlig ogsaa med Hensyn til Indførelsen af nye Statter og Simplifikationer af de ældre. Nu kan man ganske vist sige, at det er en høist ubeleilig Tid til at indføre Statter i et Samfund, naar det er saa dybt nebe i økonomisk Henseende som St. Croix, men der er dog et Objekt, som Mindretallet Levy med Rette finder særligt egner sig til Bestatning, nemlig Romforbrugen. En saadan Skat vilde ganske svare til Brændevinsafgiften her i Landet, og der er jo ingen Tvivl om, at det ogsaa vil være rigtigt at beskatte Spiritus paa samme Maade i Vestindien som her, og den Skat, som det nævnte Mindretal har foreslaaet at indføre, er saa ubetydelig og ringe i Forhold til, hvad der svares paa andre vestindiske Der, at det vistnok vil være uden al Betydelighed at gaa til en saadan Romstat. Jeg tror endog, at man kunde gaa langt videre i den Henseende, end Kommissionens Mindretal Levy har gjort, idet han selv har oplyst, at der paa en af de omliggende Der svares en Romstat, som er, jeg tror 10 Gange saa stor som den, han foreslaar indført paa St. Croix. Ved Hjælp af